

Eerst strekte ze voorzichtig haar benen naar voren en probeerde ze met haar handen haar tenen te raken. Dan liet ze zich langzaam in een split zakken en bleef ze minutenlang zo zitten. Haar benen draaide ze naar buiten, perfect *en dehors*. Haar tenen strekte ze zo hard dat ze er krampen in kreeg. Na haar split bracht ze haar twee benen terug gestrekt naar voren. Met haar handen gleed ze langs haar kuit tot aan haar enkels, waarbij ze haar rug zo recht mogelijk hield. Daarna liet ze haar neus zakken op haar knieën. Zodra ze goed was opgewarmd, oefende ze de moeilijke passen die ze in de les had gezien: *pirouettes, relevés, arabesques*.

Ze hield zich vast aan de vensterbank alsof het een barre was en concentreerde zich op haar houding. Haar schouders laag, haar nek lang, navel omhoog en staartbeen omlaag. Soms telde ze luidop in het Frans, zoals meneer Goldstein dat deed: “*un, deux, trois, quatre...*”

Ze bleef alles herhalen tot haar benen trilden van vermoeidheid en het zweet op haar voorhoofd parelde.

Haar eerste balletoptreden was een kleine voorstelling voor ouders en familie, een hele ervaring voor zo’n jong meisje. Ze droeg een roze tutu en haar haren waren strak in twee dotjes gevlochten. De spanning gierde door haar lijf toen ze haar eerste stappen op het podium zette. Zodra de muziek begon, vergat ze de wereld om zich heen. Na afloop applaudisseerde het publiek enthousiast en haar ouders straalden van trots. Dat moment voelde als magie. Al dansend kon Esther de wereld aan.

Naast ballet had Esther een hechte vriendschap met Leah, haar beste vriendin, steun en toeverlaat.

Leah was een levendig, nieuwsgierig meisje van dezelfde leeftijd als Esther. Ze had prachtige bruine krullen die vaak ondeugend in haar gezicht vielen. Ze woonde samen met haar ouders en broertje in een klein appartement boven hun kruidenierswinkel. Esther en Leah deden alles samen: huiswerk maken, urenlang in het park spelen en samen dansen op de balletschool. Leah had niet zoveel talent als Esther, maar bewonderde haar doorzettingsvermogen en moedigde haar altijd aan.

Op regenachtige dagen zaten ze in Esthers kamer, dansend op muziek en dromend over hun toekomst. Esther zag zichzelf op een groot podium in de mooiste theaters, Leah droomde ervan om de wereld rond te reizen.

Op school was Esther een ijverige leerling. Meestal was ze als eerste klaar met haar taken. Dan staarde ze dromerig naar buiten en verzong ze verhalen die ze neerpende in haar notitieboekje. Haar juf merkte haar creativiteit op en spoorde haar aan om verder te schrijven. Zo ontstond naast het dansen haar tweede passie: verhalen schrijven.

Soms combineerde ze beide liefdes door te fantaseren over danseressen die betoverende reizen maakten door magische werelden.

Elke avond, na school, haastten Esther en Leah zich naar de balletschool, waar de geur van hout en hars hen welkom heette. Meneer Goldstein hield van orde en discipline. Hij verwachtte dat iedereen zich aan de regels hield: haren strak in een dot, geen juwelen, kledij in orde en stipt op tijd in de les.

De mooie krullen van Leah, waar Esther zo jaloers op

was, waren moeilijk in bedwang te houden bij het maken van de strakke dot. Na enkele sprongen staken de sprieten alle kanten uit, tot groot jolijt van Esther.

Jaren verstreken, Esther groeide op tot een dansante tiener. Ze was nog steeds heel gepassioneerd met ballet bezig. Haar techniek was verfijnder, haar sprongen waren hoger en haar droom om ballerina te worden was niet veranderd.

Meneer Goldstein zag in Esther een zeldzaam talent.

Ze had een natuurlijke elegantie die haar onderscheidde van haar leeftijdsgenoten. Hij noemde haar: de kleine zon van Berlijn, omdat ze altijd straalde wanneer ze danste. Hij voorspelde haar een grote toekomst als danseres.

Soms waren de lessen zwaar en twijfelde Esther aan zichzelf. Als er kritiek op haar houding was of wanneer een pas niet lukte, trok ze zich dat altijd hard aan. Esther was een perfectionist. Daardoor botste ze nogal eens tegen zichzelf aan. In de kleedkamer moest ze soms haar tranen wegvegen voordat ze terug de zaal in durfde. Maar ze vond telkens de kracht om door te gaan, gesteund door haar familie en vrienden.

Haar moeder herinnerde haar eraan hoe ver ze al gekomen was en Leah stond als haar grootste fan steeds aan haar zijde.

Thuis was dansen voor Esther niet alleen een hobby, maar ook een toevluchtsoord. De wereld om haar heen werd steeds vijandiger en beperkter. Joden mochten niet meer op de tram of naar de bioscoop, lekker uit eten hoorde er niet meer bij. Zwemmen in het openbare